

основних внутрішніх процесів, особливостей використання ресурсного потенціалу, досягнення певного рівня ефективності.

Четвертий етап – це реалізація й контроль реінжинірингу адміністративних процесів. На цьому етапі необхідно передбачити етапи моніторингу реінжинірингу адміністративних процесів, відповідальність, звітування, корегування проектної концепції реінжинірингу адміністративних процесів. Крім того, саме на цьому етапі слід врахувати можливості здійснення реінжинірингу адміністративних процесів (ресурси, політична підтримка, реальна реалізація, ефективність та результативність) [1].

На сьогодні спостерігається активне формування та розвиток антикорупційних органів державної влади, які мають формувати та реалізовувати ефективну антикорупційну політику в Україні. Разом з тим, становлення цих державних органів відбувається повільне без визначення єдиної стратегічної мети та реальних етапів розвитку. Крім того, спостерігається дещо спотворена комунікація між новоствореними антикорупційними інституціями. Деякі антикорупційні інституції дублюють функції один одного або деякі функції щодо реалізації антикорупційної політики не охоплені такими державними інституціями. Тому виникла потреба у формуванні антикорупційних органів відповідно до вимог реінжинірингу.

Формування антикорупційних інституцій за допомогою реінжинірингу надасть можливість сформувати єдину систему антикорупційних органів, метою яких буде формування та реалізація єдиної антикорупційної політики.

Список використаних джерел

1. Пархоменко-Куцевіл О.І. Сучасні тенденції розвитку реінжинірингу в системі державного управління / О.І. Пархоменко-Куцевіл // Ефективність державного управління : зб. наук. пр. – Л. : ЛРІДУ НАДУ, 2013. – Вип. 36 – С. 20-27.
2. Хаммер М. Реінжиніринг корпорації. Манифест революції в бізнесі / Хаммер М., Чампи Дж. – М. : Изд-во Манн, Иванов и Фербер. – 2007. – 288 с.

Печенкін І.В.

ЦИФРОВІЗАЦІЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ЯК СКЛАДОВА РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ ТА СЛУЖБИ В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Цифровізація публічного управління має важливе значення для сучасного стратегічного планування і реформування застарілої системи державної служби та служби в органах місцевого самоврядування в сервісно-орієнтовану систему.

Сучасні політичні, соціально-економічні та інформаційно-комунікативні інструменти взаємодії органів влади та громадянина в Україні не мають альтернативи вдосконаленню, що відбувається під впливом нових викликів. Такі зміни зумовлені процесами вироблення нових підходів державної політики у цій сфері, яка у своєму еволюційному розвитку потребує як переосмислення традиційних управлінських підходів, так і застосування нових сервісно-орієнтованих механізмів щодо її формування та реалізації.

Зазначена взаємодія має бути орієнтована на відкритість та якість наданих державою послуг, відсутність корупційних складових і неможлива без відповідного технологічного забезпечення, яка еволюціонує під впливом безумовної необхідності цифровізації публічного управління.

Передумовою корупції в сучасній українській дійсності часто стає суб'єктивізм при прийнятті управлінських рішень, відсутність достатньої інформації про адміністративну послугу, брак знань та можливостей впливати на її надання, а також неможливість оскаржити таку сервісну діяльність органу публічного управління і впливати на це правовим шляхом. Наявність таких рудиментів є сучасною корупцією – так званою «корозією влади» [1,10].

Створення системи інформаційного електронного доступу до процесу прийняття і реалізації рішень, а також сервісно-орієнтована діяльність органів публічного управління має надійно забезпечити захист прав та інтересів людини, суспільства і держави, дасть можливість прискорити прогресивний розвиток публічного управління.

Однак, необхідно зазначити про те, що Україна в даний час демонструє недостатній прогрес переходу електронного урядування до цифровізації публічного управління та гармонізації цифрових ринків у напрямі досягнення цілей, які ЄС запропонував для країн Східного партнерства у Спільному робочому документі «Східне партнерство - 20 очікуваних результатів до 2020 року»[2].

У той же час, необхідно визнати позитивним прийняття Урядом України Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018–2020 роки, яка затверджена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 17 січня 2018 року №67-р [3], якою визнано необхідним впровадження цифрового врядування в Україні. Цей документ є інструментом розвитку та стимулювання внутрішніх ринків споживання, упровадження й виробництва цифрових технологій. Він містить підходи трансформації української економіки від традиційної до ефективної цифрової, визначає першочергові кроки щодо імплементації відповідних стимулів, створення умов для цифровізації в різних галузях економіки і суспільного життя, передбачає виклики та інструменти розвитку цифрових інфраструктур, набуття громадянами цифрових компетенцій, а також визначає критичні сфери й проекти публічного управління. До прийняття цієї Концепції, дані положення розроблялися науковцями і практиками у цій сфері під час підготовки та продовження роботи над впровадженням проекту «Цифрової адженди України – 2020» [4]

Інструменти громадського контролю за виконанням сервісної діяльності і цифровізації органами публічного управління мають зробити їх роботу більш прозорою та ефективною, а процес надання адміністративних послуг та доступу до баз даних більш ефективною і легкою.

Зокрема, прикладом успішного досвіду створення таких інструментів являється проект – EGOV4Ukraine, який реалізується в Україні за підтримки естонських колег. Результати такої роботи науковців та практиків, до якої долучаються і представники Національної академії державного управління при Президентові України, дозволить покращити процес надання державних послуг на віх рівнях завдяки розробленню та впровадженню державної системи обміну даними «Трембіта» та інформаційної системи «Вулик».

Список використаних джерел

1. Мельник М.І. Корупція – корозія влади (соціальна сутність, тенденції та наслідки, заходи протидії). – К.: Юридична думка, 2004. – С.10, 58. – 400 с.
2. Україна в координатах Східного партнерства 2017-2020. Експертна оцінка. Електронний ресурс. Режим доступу: http://eap-csf.org.ua/wp-content/uploads/2017/10/Report_Ukrainian.pdf
3. Про схвалення Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018-2020 роки та затвердження плану заходів щодо її реалізації // Розпорядження Кабінету Міністрів України. Офіційний документ. Електронний ресурс. Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/67-2018-%D1%80>
4. Цифрова адженда України – 2020 («Цифровий порядок денний» - 2020). Проект нормативно-правового акту. Електронний ресурс. Режим доступу: <https://uccr.org.ua/uploads/files/58e78ee3c3922.pdf>

Письменний І.В.

ТЕРИТОРІАЛЬНІ ГРОМАДИ ЯК СУБ'ЄКТИ АКТИВНОГО РОЗВИТКУ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ

Багато десятиліть кращі уми людства зайняті теоретичними та практичними пошуками такого стану політичної системи, коли держава і людина стануть основами соціального життя, що взаємодоповнюються. Такими вони можуть стати тільки в тому разі, якщо їх зусилля будуть спрямовані на взаємодію та взаємосприяння. Тобто коли системоутворювальним чинником – метою політичної системи суспільства буде реалізація принципів громадянського суспільства, а сама політична система будуватиметься на принципах демократичної, правової, соціальної держави та реалізовуватиме їх [4, с. 28].

Висвітлення взаємодії між правовою, соціальною державою та громадянським суспільством зумовлює фіксацію положення про те, що взаємозв'язок між ними має бути визначеним як діалектичний синтез: громадянське суспільство потребує існування демократичної, правової, соціальної держави, як своєї передумови, водночас тільки розвинене громадянське суспільство, широке й активне залучення має до державно-політичних процесів уможливує створення правової, соціальної держави, що є основою стабільності, демократичного правового режиму, міцної авторитетної державної влади та запорукою державного спокою [1, с. 124].

Досить вдалу системну характеристику громадянського суспільства, на наш погляд, надав М. Орзіх, який під громадянським суспільством розуміє “по-перше, асоціацію людей, в якій кожна людина вільна як така, що має невідчужувані права, є рівноправною з іншими членами асоціації, самостійна у виборі громадянського стану; по-друге, це позадержавні (інституалізовані в громадські об'єднання) асоціації людей за соціальною, етнічною, релігійною та іншою належністю, політичними, економічними, професійними та іншими інтересами; по-третє, це формування на зазначених засадах суспільних (позадержавних) відносин, що розвиваються і функціонують на самоврядних засадах, а також шляхом самопрояву